

[Aksel Larsen.]

ængstelig for, at dette Udbytte ikke skal naas; man tillader endda, at det forhøjes, og man er endvidere meget ængstelig for, at Sukkerprisen ikke skulde komme til at stige saa meget, som der eventuel ellers bliver Mulighed for. Det siges i § 1, at Fremstilling og Raffinering af Sukker skal forbeholdes dem, der faar Tilladelse dertil af Ministeren, og at en saadan Tilladelse kun kan meddeles bestaaende Fabrikker og Raffinaderier. Dermed er det udtrykkelig erklæret, at visse bestemte kapitalistiske Foretagender faar et Monopol paa Fremstilling og Raffinering af Sukker, som kommer til at beherske Sukkermarkedet herhjemme. Det sikres yderligere gennem § 2, hvorefter man giver Ministeren Hals- og Haandsret over Ind- og Udførsel af Sukker og Sirup. I § 4 fastsættes Engrosprisen pr. Kilo Melis indtil videre til 33 Ø., men der gives Ministeren Bemyndigelse til at lade den forhøje indtil 38 Ø., og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch erklærer, at hermed er Forbrugernes Interesse tilstrækkeligt varetaget, der er lagt et Loft paa Prisen, siger han. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ved, at dette ikke passer, og det er kun for at bilde Folk noget ind, han staar og siger det her paa Talerstolen. I § 5 staar der nemlig, at for saa vidt Priserne paa Verdensmarkedet stiger, kan Prisen paa Sukkeret herhjemme ogsaa stige over de 38 Ø. Der er altsaa netop *ikke* lagt noget Loft over Prisen. Der er ingen Bestemmelser om, at hvis Verdensmarkedets Priser maatte falde, skal dette komme Forbrugerne herhjemme til gode; hvis derimod Verdensmarkedets Sukkerpriser stiger, kan Priserne herhjemme stige. Der er altsaa *ikke* noget Loft. Men der er *et Gulv* for Sukkerprisen, 33 Ø., længere ned maa Prisen ikke gaa. Derimod maa den gerne stige.

Endvidere hedder det i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der skal sikres Sukkerfabrikkerne et bestemt Udbytte, nemlig mindst 4 pCt. — det bør være 5, og det kan stige til 6. Dette er en ganske mærkværdig Hensyntagen til Sukkerfabrikkerne, der gennem de Aar, de har eksisteret, har indtjent saa store Summer i Overskud, at jeg næsten tvivler paa, det kan gøres op. Jeg har ikke Tallene ved Haanden, men der var i hvert Fald en lang Aarrække, da det gennemsnitlige Udbytte var over 20 pCt. af Aktiekapitalen. Aktionærerne har altsaa faaet deres Penge igen mange Gange, og alligevel skal der nu foretages en lovmæssig Forhøjelse af Sukkerprisen, for at de stadig kan faa Rente af den Kapital,

de allerede har faaet tilbage mange Gange i den Tid, Aktieselskabet har eksisteret.

Der er overhovedet ikke noget, der taler for, at et Parti, der repræsenterer Arbejderne og Arbejdernes Interesser, kan godkende, endsige være med til at gennemføre et Lovforslag af den Art.

Til den ærede konservative Ordfører (Larsen-Badse) vil jeg sige, at jeg finder netop, at Lovforslaget *ikke* siger, at Regeringen vil ændre sin Valutapolitik, men tværtimod, at Regeringens Valutapolitik skal gennemføres konsekvent. Der siges jo netop: „For saa vidt Verdensmarkedets Prisnoteringer maatte betinge en højere Pris“ o. s. v. Altsaa, der gør sig netop en Hensyntagen til Verdensmarkedets Priser i Forhold til den nedskaarne danske Valuta gældende, en Hensyntagen, der gaar ud paa at sikre, at Prisstigningen herhjemme virkelig bliver effektiv, altsaa, at Kronenedskæringen kommer til at faa den Betydning, man har tillagt den. Og dette er altsaa en af Grundene til, at vort Parti maa gaa imod dette Lovforslag og gaa ud og oplyse Befolkningen om, hvad det egentlig indeholder.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker for de tilsluttende Udtalelser til Lovforslaget; de tyder paa, synes jeg, at jeg kan gøre mig Haab om at faa Lovforslaget vedtaget saa nogenlunde i Overensstemmelse med det foreslaaede Indhold. Jeg har derfor heller ikke mange Bemærkninger at gøre til de fremførte Udtalelser.

Til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der talte om Arbejdernes Stilling, vil jeg sige, at det jo er rigtigt, at der findes en Del Sukkerroedyrkere, der ikke er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen og derfor ikke føler sig forpligtet til i Henhold til organisationsmæssige Aftaler at betale den Pris for Roepasningen til de Landarbejdere, der paatager sig denne Pasning, som de øvrige Dyrkere er forpligtet til efter de Overenskomster, de har indgaaet; men jeg maa hævde, det er en Forudsætning, at man ikke kan skulke sig fra at betale Arbejderne, hvad ens Kolleger har forpligtet sig til at betale. Man kan ikke vedtage Love her under den Forudsætning, at nogen kan skulke sig fra at opfylde sine Forpligtelser, naar vi gennem Lovgivningsbestemmelser tilsikrer dem en særlig Ret, og jeg tror, at alle her i Rigsdagen vil være enige med mig i den Betragtning. Hos de Dyrkere, der er organiserede, har der mig bekendt ingen Vanskeligheder været; de har ikke paa nogen Maade følt sig i den Situation, at de kunde